

Sygn. akt I UK 199/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania W. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

I odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
II zasądza od W. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddział w P. 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację W. P. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 grudnia 2013 r., w którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 czerwca 2013 r. odmawiającej mu prawa do emerytury.

Uzasadniając złożenie skargi kasacyjnej (zaskarżającej wyrok Sądu drugiej instancji w całości) ubezpieczony uzasadniał, że w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji doszło do uchybienia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c., co mogło mieć wpływ na wynik sprawy. W rezultacie zaszła konieczność sprawdzenia przez Sąd Najwyższy, czy rzeczywiście doszło do uchybień.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania już z tego względu, że wnioskodawca wbrew art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie powołał się na jedną z przesłanek kwalifikacyjnych. Ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 z późn. zm.) rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wynika to z tego, że Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego procesowania, w tym przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniosek ubezpieczonego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wskazanych kryteriów. Postulat weryfikacji w kierunku czy w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji doszło do uchybienia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. nie może zostać utożsamiony z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego, czy też z potrzebą wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości. Nie świadczy też o nieważności postępowania oraz o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Zrozumiałe jest zatem, że zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

Koszty procesu zostały rozliczone zgodnie z regułą z art. 98 § 1 k.p.c., stosowaną w postępowaniu kasacyjnym z upoważnienia art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., w wysokości wskazanej w § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.).